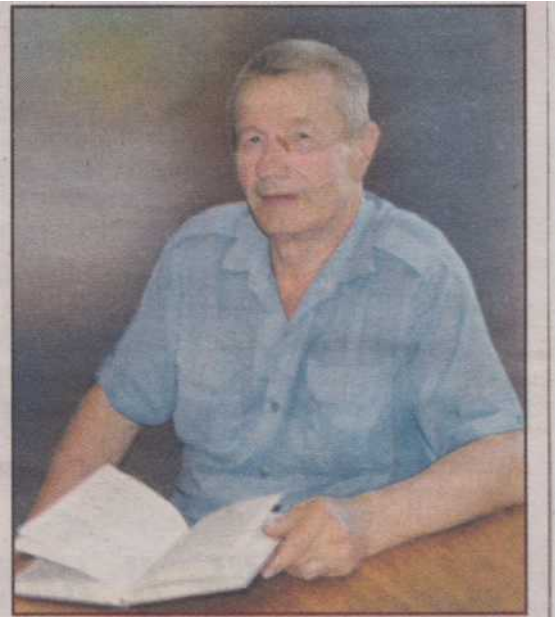

І ця рідна земля дає силу мені...

Патріот, лірик... Це про Бориса Павлишина, поетичні твори якого добре знають читачі «Сарненських новин». Словом він бореться з неправдою, несправедливістю, словом оспівує красу краю, людських почуттів. Хоча професію має не гуманітарну: довгий час готував водіїв у СПТУ-1, працював у ПМК-2 і АТП-1762, де був механіком, начальником колони, та його завжди супроводжувала поезія, в якій і лірика, і гумор, і сарказм. «Все життя писав для себе, для душі і клав у шухляду, - зізнається Борис Павлишин. - 1 тільки у 2000 році видав першу збірку «Смуток душі». А нині на суд читачів пропонує нові твори.

Далеко у небі, в густому тумані,
Пливуть чорні хмари кудись в вишині, І
кружаться, падають листя багрянні,
І смуток на душу лягає мені.
Вже стеляться килимом наші печалі,
У серці так болісно туга бринить.
Хто може сказати, а що буде далі?
Невже не покажеться неба блакить?
І скільки ятрить осінь нам душі?
Чи довго чекати весни і тепла.
Коли сонце морок розвіє, осушить І ми
будем знати: негода пройшла.

Кожен товар має свою ціну,
Яка на ринку поступово склалась.
Я <3 і сьогодні вже купив весну,
Якби вона на ринку продавалась. Весни
чомусь у продажу нема,
Хоч я весь час знайти її стараюсь.
Є лиш зима, з проблемами всіма,
Та я зими купляти не збираюсь.
За весну я б останній гріш віддав,
Серед зими - останню кожушину, Щоб
тільки травень молоком був І бачити в
цвіту рясну калину.

Не треба лежати в цей час на дивані
І попу російську дивитись,
А краще в схід сонця, в ранковім тумані,
Води зі струмочка напитись.
Ще стелиться лугом нічна прохолода
І вітер так пестить обличчя,
Кругом все радіє, коли сонце сходить,
А день нас проснутися кличе.
Приємно дивитись на річку, на воду
І слухати щєбіт пташиний,
Так мало, так рідко сучасну природу
Шанує сьогодні людина.
У літні дні великі чорні хмари
Спускають з неба пасма дощові.
І до землі доносяться удари
Розкатисті, далекі, громові.
А потім в лісі пахощі озону
Повітря роблять чистим і п'яним,
І промені, через соснову крону
Несуть на землю аромату дим.
Вдихнуть того цілючого дурману
В такі хвилини радості не гріх.
І серце вмить хворіти перестане,
Позбудеться усіх недуг своїх.